

16 noiembrie – 22 noiembrie

Dumnezeu și legământul

Textul de memorat: „Pentru toate acestea, noi am încheiat un legământ, pe care l-am făcut în scris. Și căpeteniile noastre, leviții noștri și preoții noștri și-au pus pecetea pe el... Astfel ne-am hotărât să nu părăsim Casa Dumnezeului nostru.” (Neemia 9:38; 10:39)

La ce se referă Biblia când vorbește despre „legământ”? Explicat simplu, acest legământ biblic este prevederea legală a unei relații între Dumnezeu și poporul Său. Dumnezeu este Cel care spune: „Voi sunteți poporul Meu, iar Eu sunt Dumnezeul vostru.” Și alte popoare din lumea antică foloseau legăminte scrise, adesea între conducători și vasalii lor.

Aceste legăminte au fost create spre binele ambelor părți. Conducătorul promitea să aibă grijă de popor, iar poporul, să plătească un bir. Dar legământul cu Dumnezeu era diferit. Dumnezeu nu câștiga nimic de pe urma lui, și totuși făgăduise să fie credincios, chiar dacă poporul nu era. Binecuvântările și blestemele atașate acestui legământ îi ajutau pe israeliți să își dea seama că, atunci când se întâmplau lucruri rele, aceasta era dovada că încălcaseră legământul.

În această săptămână vom studia legământul pe care israeliții l-au reînnoit cu Dumnezeu (Neemia 10) și vom prezenta și câteva informații generale despre istoria și importanța încheierii unui legământ în Biblie.

Duminică, 17 noiembrie – Ideea de legământ

1. Cine și de ce au făcut legământul menționat în pasajul următor? Neemia 10:1-29

Recitește și Neemia 9:36-38.

Deși doar conducătorii au semnat documentul, textul spunea clar că și „cealaltă parte a poporului”, toți iudeii, au „făgăduit cu jurământ și au jurat să umble în Legea lui Dumnezeu” (Neemia 10:28,29). Ce era atât de important, încât toți au dorit să facă o înțelegere cu Dumnezeu? Pentru a răspunde, să ne întoarcem la începuturi ca să înțelegem ideea biblică de legământ.

Legământul era important deoarece făcea parte din modul în care Dumnezeu a relaționat cu omenirea păcătoasă și arăta dorința Sa de a avea o relație cu poporul. De asemenea, legământul arăta dorința oamenilor de a-I fi consacrați lui Dumnezeu.

Relatarea biblică din Geneza 1 și 2 vorbește nu doar despre crearea primilor oameni, ci și despre relația dintre ei și Dumnezeu și relația lor unul cu altul. Dar, când păcatul a intrat în lume, toate aceste relații au fost distruse. Păcatul este antiteza creației, el distruge viața, aduce moartea.

La un moment dat, genealogia lui Adam se desparte în două: Cain alege răul (Geneza 4:8-19) și Set îl alege pe Dumnezeu (vers. 17-19). Genealogia lui Cain culminează cu Lameh, al șaptelea de la Adam; el este cel care a introdus poligamia. Violența și răzburarea vin pe linia descendenților lui Cain care stau în contrast cu descendenții credincioși ai lui Set. Este prezentată și genealogia lui Set, iar al șaptelea pe această linie a fost Enoh, care „a umblat cu Dumnezeu” (Geneza 5:24) și a fost luat la cer.

Din nefericire, lumea s-a alipit mai degrabă de rău decât de Dumnezeu, iar urmași ai celor credincioși mai erau foarte puțini. Curând avea să nu mai fie nicio familie prin care Dumnezeu să își poată împlini făgăduința de a trimite „Sămânța” promisă în Eden care să salveze omenirea. Atunci, Dumnezeu a intervenit prin potop. Potopul a fost un act opus creării lumii, o reversare și distrugere a ceea ce oamenii stricaseră deja (Geneza 6:11-13).

Cum ai experimentat personal realitatea forței distrugătoare a păcatului? Care este singura putere împotriva păcatului și cum o putem obține?

Luni, 18 noiembrie – Legămintele în istorie

După potop, Dumnezeu a dorit să aibă din nou o relație cu Noe și urmașii săi și, în centrul acestei relații, se afla ideea de legământ. Biblia identifică șapte legăminte majore pe care Dumnezeu le-a făcut cu poporul:

Primul legământ - Adam (Geneza 1-3)

Al doilea legământ - Noe (Geneza 6-9)

Al treilea legământ - Avraam (Geneza 12:1-3)

Al patrulea legământ - Moise și poporul Israel (cunoscut și ca Legământul de la Sinai sau Legământul mozaic; Exodul 19-24)

Al cincilea legământ - Fineas (Numeri 25:10-13)

Al șaselea legământ - David (2 Samuel 7:5-16)

Al șaptelea legământ - Noul legământ (Ieremia 31:31-34)

2. Citește următoarele versete. La ce se referă „legământul cel veșnic”? Geneza 9:16; 17:7; Isaia 55:3; Evrei 13:20

Expresia „legământul veșnic” apare în Biblie de șaisprezece ori. Dintre aceste mențiuni, treisprezece se aplică specific legămintelor cu Avraam, cu poporul Israel la Sinai și cu David. Fiecare dintre acestea, deși unic, se numea „legământul cel veșnic”. După cum Evanghelia veșnică este anunțată pentru prima dată în Geneza 3:15 și apoi este descoperită progresiv în Biblie, la fel se întâmplă și cu legământul veșnic. Fiecare legământ consecutiv trebuia să lămurească și să aprofundeze înțelegerea legământului veșnic de dragoste care este arătat pe deplin în planul mântuirii. Legământul menționat în Noul Testament și cel despre care vorbește Vechiul Testament conțin aceleași componente.

1. Sfințire: „Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor” (Ieremia 31:33; compară cu Evrei 8:10).
2. Împăcare: „Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu” (Ieremia 31:33; Evrei 8:10).
3. Misiune: „Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său zicând: «Cunoaște pe Domnul!», ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare” (Ieremia 31:34; Evrei 8:11).
4. Îndreptățire: „Le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ieremia 31:34; Evrei 8:12).

Marti, 19 noiembrie – Structura legământului

Cercetătorii Bibliei recunosc faptul că există o structură tipică a legămintelor biblice; acest lucru a fost observat și în legămintele făcute în Antichitate de hitiți. Dumnezeu i-a vorbit poporului Său într-un mod pe care acesta putea să îl înțeleagă.

Legămintele obișnuite în Israelul din vechime aveau următoarele părți: preambul (cine este Dumnezeu), prolog istoric (definirea relației trecute), prevederi sau legi, binecuvântări și blesteme, martori și prevedere specială sau un semn al legământului. De aceea Dumnezeu a folosit un tipar asemănător în legămintele făcute cu poporul Său de la acea vreme. El a folosit ceva ce le era cunoscut.

De exemplu, întreaga carte Deuteronomul este scrisă sub formă de legământ, deoarece Moise invită poporul să intre într-o relație nouă de legământ cu Dumnezeu. Legământul este exprimat astfel: (1) preambul (Deuteronomul 1:1-5); (2) prolog istoric (1:6 - 4:43); (3) prevederi sau legi (4:44 - 26:19); (4) binecuvântări și blesteme (27-30); (5) martori (30:19) și, în final, (6) prevedere specială (31:9-13).

3. Citește Iosua 24. Cum putem vedea tiparul legământului și aici?

Același lucru se aplică și la reînnoirea legământului în timpul lui Iosua.

În preambul, Dumnezeu Se prezintă ca „Domnul, Dumnezeul lui Israel” (Iosua 24:2). Apoi urmează un prolog istoric în care Iosua le reamintește copiilor lui Israel ce a făcut Dumnezeu pentru ei în trecut (vers. 2-13). După această istorie, sunt enumerate prevederile sau legile (vers. 14,15,23), sunt menționate blestemele (vers. 19,20), sunt identificați martorii (vers. 22,27) și este menționată o prevedere specială (vers. 25,26). Și aici a fost folosită forma de bază a legământului ca mijloc de comunicare cu israeliții și pentru a le arăta nu doar cum i-a călăuzit Dumnezeu în trecut, ci și ce se cerea de la ei, care era partea lor în legământ.

Citește Iosua 24:15. Ce principiu de aici putem aplica și noi astăzi, personal?

Miercuri, 20 noiembrie – Promisiuni

4. Care sunt cele patru lucruri pe care israeliții le-au promis ca parte a legământului reînnoit? **Neemia 10:30-39**

Poporul a făcut următoarele promisiuni:

1. Fără căsătorii mixte (să nu își dea copiii în căsătorie după cineva care i-ar fi putut duce în idolatrie);
2. Să păzească Sabatul (fără să fie distrași de tranzacții și afaceri);
3. Anularea datoriilor și respectarea Anului Sabatic pentru a purta de grijă săracilor și a le reda libertatea;
4. Susținere financiară pentru templu, serviciile și slujitorii de la templu prin aducerea primelor roade, a întâilor născuți și a zecimii, asigurând astfel continuitatea adevăratei închinări.

Primele trei promisiuni aveau de-a face cu relațiile între ei (căsătoria și anularea datoriilor) și cu Dumnezeu (Sabatul), dar ultima (Neemia 10:32-39) avea de-a face cu rânduielile legate de templu.

Poporul trebuia să arate în acest fel că era cu totul dedicat acestui legământ și de aceea trebuiau introduse modalități practice de a crea o relație cu Dumnezeu și cu semenii. Deși nu au păzit întotdeauna legământul la literă, ei au înțeles că obiceiurile și practicile bune le influențau viitorul. Dacă doreau să se întoarcă pe calea cea bună, israeliții trebuiau să stabilească practici și obiceiuri care să-i ajute să ajungă așa cum dorea Domnul, iar păzirea Sabatului și grija pentru templu erau semnificative în acest sens.

Din nefericire, nu toți s-au ținut de promisiuni, lucru demonstrat în ultimele capitole din Neemia. Cu ajutorul lui Dumnezeu și având privirea ațintită spre El, noi ne putem forma obiceiuri bune și putem rămâne pe calea cea bună.

„Printr-o bună folosire a voinței, în viața omului se poate produce o schimbare totală. Dacă-ți supui voința lui Hristos, atunci te aliezi cu Puterea care este mai presus de toate domniile și stăpânirile. Atunci vei primi putere de sus ca să rămâi statornic și astfel, printr-o continuă predare de sine lui Dumnezeu, vei fi făcut în stare să trăiești viața nouă, viața de credință.” - Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 48

Ai experimentat ce scrie aici? Ce te reține?

Joi, 21 noiembrie – Templul

5. De ce erau atât de importante Templul Domnului și practicile de acolo pentru israeliți? **Neemia 10:32-39; Evrei 8:1-7**

Israelii au promis să aibă grijă de templu. Deși erau un grup mic, asupriți financiar de împărați, ei au hotărât să dea din puținul pe care îl aveau pentru ca serviciile de la templu să poată fi ținute după porunca Domnului. Astfel, ei au ales să dăruiască o treime dintr-un siclu pentru slujba Casei Domnului în fiecare an și nu doar la recensământ, așa cum porunea legea. Poporul a văzut nevoia de a da mai mult decât ce se cerea. În plus, au tras la sorți între anumite familii, pentru responsabilitatea de a aduce lemnele care trebuiau arse pe altar, dându-și seama că, fără organizare, acea practică urma să dispară.

Primele roade, întâii născuți și zecimile și darurile erau legate de serviciul de la templu și menite să susțină lucrarea preoților și a leviților. A zecea parte din venit mergea către leviți. De asemenea, întâii născuți erau răscumpărați prin bani, adăugându-se la suma primită de leviți. Totuși a zecea parte din această a zecea parte care era a leviților mergea către preoți.

Pentru israeliți, templul era viața lor, avea un loc central în credința lor și, când Nebucadnețar a distrus templul și a luat toate obiectele sfinte, aceasta a fost cea mai mare nenorocire.

Când templul a fost îngrijit corespunzător, viața spirituală a poporului a reînviat, deoarece îi îndrepta pe oameni către soluția finală la problema păcatului - moartea unui miel. Prin moartea lui Isus pe cruce a fost oferită soluția (Romani 5:5-10). Mai mult, prin serviciul anual din Ziua Ispășirii, poporul afla că doar la Dumnezeu se găsește soluția pentru a scăpa de rău și de păcat pentru totdeauna. Cu alte cuvinte, prin slujbele de la templu i se descoperea poporului întregul plan al mântuirii. Lecțiile pe care le putem învăța din serviciile de la templu sunt importante și necesare pentru a înțelege mai bine caracterul lui Dumnezeu și planul de mântuire.

Ce nădăjduia Pavel și cum putem spera și noi aceasta? (1 Timotei 1:15)

Vineri, 22 noiembrie – Un gând de încheiere

„Serviciul din sanctuarul pământesc se făcea în cele două încăperi: preoții slujeau zilnic în Locul Sfânt și, o dată pe an, marele-preot îndeplinea o lucrare deosebită de ispășire în Locul Preasfânt, pentru curățirea sanctuarului. Zi de zi, păcătosul care se pocăia își aducea jertfa la ușa cortului și, punându-și mâinile pe capul victimei, își mărturisea păcatele, trecându-le în felul acesta, în simbol, de la el asupra jertfei nevinovate. Animalul era apoi înjunghiat. Apostolul spune: «Fără vărsare de sânge nu este iertare.» «Viața trupului este în sânge» (Leviticul 17:11). Legea lui Dumnezeu călcată cerea viața păcătosului. Sângele reprezenta viața păcătosului, care ar fi trebuit să fie plata pentru fărâdelegea sa, însă acum vinovăția o purta victima, iar sângele ei era dus de preot în Locul Sfânt și stropit înaintea perdelei, în spatele căreia era chivotul cu Legea pe care păcătosul o călcase. În această ceremonie, prin sânge, păcatul era transmis în simbol asupra sanctuarului.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 418

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Calea către Hristos*, Capitolul 5 „Consacrarea”.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: 2 Cronici 26-32

1. Cu ce fel de armament și-a dotat Ozia armata?
2. Despre care împărat al lui Iuda s-a scris că „a prădat Casa Domnului”?
3. De unde erau cei care s-au smerit și au venit la Ierusalim, în timp ce alții râdeau și își băteau joc de alergători?
4. Cine avea grija darurilor de mâncare, a zecuielii și a lucrurilor sfinte?

Evanghelizare, Secțiunea 4 - subcapitolul „Administrarea financiară a campaniilor de evanghelizare”

5. De către cine trebuie administrate treburile financiare ale lucrării?